

ZASNOUBENÁ S MAMÁNKEM

VIOLA TWODOVÁ

Viola Twodová

ZASNOUBENÁ
S MAMÁNKEM

*Veškeré osoby i události jsou čistě výplodem
mé fantazie a podobnost s čímkoli je čistě
náhodná.*

KUBA

„To nemyslíš vážně?“ spustil na mě Martin, jakmile mě našel. „S ním?“ kývl hlavou směrem k našemu společnému kolegovi. „To si děláš srandu...“

„A co je ti vlastně do toho?“ nenechala jsem si to líbit. „Opustil jsi ty mě, tak mě nech být!“ neměla jsem nejmenší chuť mu cokoli vysvětlovat. Koneckonců mu do toho už vážně nic nebylo.

„Počkej, Teri, promiň, no, já... udělal jsem chybu. Byl jsem strašně unavený a potřeboval jsem si odpočinout a uspořádat si myšlenky,“ obhajoval se můj teď už bývalý přítel.

„A kvůli tomu jsi mě podvedl?“ útočila jsem dál.

„Já nechtěl, ona mě svedla,“ vysvětloval mi.

„Ty můj chudáčku, určitě ses bránil zuby nehty...“ nasadila jsem posměšný tón. Výmluva, uzavřela jsem si pro sebe.

„Vážně Teri, byl jsem dost opilý. Když ty jsi byla pořád s tím Liborem, bůhví, co jste spolu dělali,“ vrátil mi útok Martin.

„Libor je kamarád. Nedělali jsme nic, co by nebylo počestné. Ta tvoje žárlivost... Já za to nemohu, že jsme náš vztah museli pořád tajit. Bylo to kvůli tobě, tak toho nech. Z toho už jsem byla unavená já. Říkala jsem ti, že nemáš nejmenší důvod k žárlivosti.“ Pořád stejná písnička dokola.

„Tak sis rychle našla náhradu.“

„Rychle? Kolikrát jsem ještě byla za tebou a snažila se to

s tebou řešit. Odpustila jsem ti tu nevěru, prosila jsem tě, ať se k sobě vrátíme... A tobě to bylo jedno. Moje láska tě nezajímala. Tak co po mně teď chceš?“

„Chci tě zpátky... Miluju tě,“ díval se mi upřeně do očí. „Vrať se ke mně, Teri, prosím.“

„To nemůžu, Martine. Promiň. Já... něco se ve mně zlomilo.“

„Takže přece... tady ten Kubánek? To snad ne?!“

„Víš co, myslím, že nemá cenu o tom diskutovat. Nech mě být.“

„Nenechám. Přijel jsem kvůli tobě. Chci tě zpátky.“ Tvářil se naprosto vážně. „Budeme tu spolu, jako loni.“

„Tak to se pleteš. Já příští týden odjíždím.“

„Kam odjíždíš? No to ne! Co já tu budu dělat?“

„To je tvoje věc,“ odtušila jsem a odkráčela pryč. Neměla jsem na podobnou diskusi náladu. Náš vztah skončil. Když jsem byla v Čechách, zachraňovala jsem ho, jak se dalo. Jenže Martin nechtěl, byl zatvrzelý. Trval na tom, že buď budeme mít spolu dítě, nebo vztah skončíme. A já prostě v sedmnácti letech dítě odmítla. Nemohu za to, že jemu už bude dvacet devět. Když jsem se z toho vybrečela a zklidnila se, odletěla jsem na výpomoc na Kubu. Jako loni. Jen o něco dříve. Docela jsem se tady rozptýlila. Nemíním se do vztahu k Martinovi vrátit zpátky. Co když by mi byl znovu nevěrný? Ne, už prostě ne.

„Tak ty fakt odjíždíš?“ začal zase hned druhý den ráno u snídaně.

„Ano, co sis myslel?“

„Ty mě tu necháš samotného?“

„Je tu spousta lidiček. Je jen na tobě, jestli tu budeš sám.“

„Ale já chci být s tebou. Fakt tě miluju.“

„To je škoda, že to víš, až teď. Já nemohu, Martine. Je pozdě.“

„A kam jedeš?“

„Nech to být. To se tě netýká. Teď si potřebuji odpočinout já.

Utrídit myšlenky a tak...“

„Takže mám ještě šanci?“

„Ne, prosím, nečekej na mě. Myslím, že chci od života trošku něco jiného, než co jsi ty předvedl za poslední půlrok, tak bude lepší, když zůstaneme přátelé.“

„Nechci být jen tvůj kamarád.“

„Jsi jak kolovrátek. Srovnej si to v sobě. A buď k sobě upřímněj. Najdi si ženu, která se chce vdávat a mít děti. Já chci nejdříve dodělat maturitu a pak cestovat, poznávat svět a ne hned mít rodinu...“

„Ale já chci mít rodinu s tebou,“ trval si na svém Martin.

„Na to jsi měl myslet dřív,“ vysvětlila jsem mu. „Tak pa, já jedu.“ A nechala jsem ho napospas našim kubánským kamarádům. Oni se o něj postarají. Zvláště dívky. Je pro ně exotický a navíc nás považují za bohatší lidi, takže o přízeň se bát nemusí. Letím k rodičům. Zapomenout na trápení s láskou. Užívat klidu a léta.

DAVISOVI

O týden později už jsem byla zabydlená u našich v Malibu.

A už jsem jim také zdomácněla, protože těsně po mém návratu by mi určitě nikdo nic neřekl.

„No počkej, v tomhle chceš přivítat naše hosty?“ sjela mě máma pohledem.

„A proč ne? Co je na tom špatného?“ odpověděla jsem, i když mi bylo jasné, co přesně myslí. Letní šortky, nátělník a přes to ležerní rozepnutá košile zrovna moc neodpovídaly společenské etiketě mých rodičů. Věděla jsem, že trošku provokuji. Patřili jsme k významné, bohaté rodině žijící v Malibu, kde se ceny za nemovitosti vyšplhaly skutečně tak vysoko, že koupit si zde dům mohl jen málokdo. A přátelé naší rodiny tomu také přesně odpovídali.

„Všechno!“ zněla rázná odpověď mojí maminky. „Koukej se jít převléknout a nedělej nám ostudu!“

„Nikomu ostudu nedělám a vám už vůbec ne,“ zatvrdila jsem se. „To je moje věc.“ Znuděně jsem odkráčela do kuchyně.

Bylo mi naprosto jasné, že z toho bude haló. Nějak mě to nezajímalo. Věděla jsem, o co jí jde. Chce, abych působila dojmem spořádané bohaté holčičky z dobré rodiny. Na to já kašlu. Jsem, jaká jsem a žádné divadlo nikomu hrát nebudu.

„Proboha, aspoň se učeš,“ kapitulovala. Věděla moc dobře, že se mnou nic nenadělá.

„No jo,“ zabručela jsem a šla si umýt ruce.

V tu chvíli už do salónu vstupovala vzácná návštěva. Tedy naši drazí sousedé se svým synem. A to byl ten pravý důvod. Naši rodiče si kdysi usmysleli, že nás dají dohromady. Vlastně nás zasnoubili, už když mi byl rok a Jamesovi tři. Teď si mysleli, že se spořádané dětičky poslušně dají dohromady a vytvoří ideální páreček. Tůdle nůdle. Ani mě nenapadne. Mám svůj život a rozhodně si vyberu partnera podle mého vkusu. Tady ten mamánek mě ani malinko nezajímá. Vlastně je směšný.

„Dobrý den, ahoj,“ vešla jsem do jídelny s dobrou náladou a úmyslem, že všechny trochu poškádlím. Evidentně se mi to podařilo hned s mým příchodem. Zůstali na mě koukat a nevěřili svým očím. Toto tedy nečekali.

„Kde máš pořádné oblečení?“ snažila se zachránit situaci moje maminka. „Běž se hned převléknout,“ zkoušela to ještě.

Malinko mi jí bylo až líto, ale převléknout jsem se rozhodně nehodlala. „Co se ti nelíbí na mém oblečení? Je dostatečně řádné vzhledem k ročnímu období, řekla bych.“

Mamka už jen rezignovaně zvedla oči v sloup a prohodila poznámku k našim hostům. „Kdy už konečně z té puberty vyroste?“

Pokárání bylo učiněno tedy zadost a konečně jsme se mohli posadit ke stolu. Konverzace se točila téměř výlučně kolem Jamese, jak je úžasný, studuje práva na Harvardu. Bude právník jako tatínek a po škole nastartuje svou hvězdnou kariéru v tatínkově právní kanceláři. Převezme bohatou klientelu a čeká ho ta nejlepší budoucnost. Tedy dle paní Davisové, jeho matky. Ano, i jeho vzezření tomu odpovídalo. Vkusný drahý oblek s košilí a kravatou, perfektně střižený účes, ani

vlas nepadl vedle. Nechápu, jak někdo v tomto horku může chodit tak nabalený. Asi celá tato společnost není nic pro mě, všude vychlazeno klimatizací tak, že je vám tam zima. Přitom je venku takové vedro.

No nic, tohohle chlapa že já bych si měla vzít? Tak to ani náhodou. Vše bude řídit jeho maminka. Ten potřebuje manželku jen jako módní doplněk a ten já mu dělat nehodlám. Doufám, že to všichni dnes na obědě pochopili.

Znechuceně jsem se zvedla, že půjdu k bazénu. Léto, třicet pět stupňů Celsia, co jiného vlastně teď lze podniknout. Potřebuji trochu zchladit.

„Jamesi, nechceš se jít koupat s Terezkou?“ zašveholila moje drahá maminka. To nemyslí vážně? Nedala jsem snad jasně najevo, že mě tento uhlazený mladík ani v nejmenším nezajímá? Zřejmě mi to chce vrátit za ten můj žertík s oblečením. Tvářila jsem se tedy velmi vstřícně, aby nikdo nic nepoznal.

„Ano, rád,“ poznamenal James k mé nelibosti. Ta ovšem dlouho nevydržela. Okamžitě jsem začala kout pikle, jak se asi milý James bude v tom obleku koupat.

Takže vlastně už zase s lehce záškodnickým a veselým naladěním jsem odvedla Jamese k bazénu.

„Tak se svlíkej, jdeme na to,“ začala jsem pomalu sundávat svoje svršky. Díval se na mě trochu nechápavě.

„Já nemám plavky,“ podotknul.

„No... když tě poslali se se mnou koupat, tak se máš koupat bez plavek,“ odpověděla jsem pohotově. „Asi si tě mám prohlédnout a

zkontrolovat, zda je vše v pořádku, když si ten můj snoubenec,“ dodala jsem trochu škodolibě.

Pomalů si začal uvolňovat kravatu a sundávat sako. Vůbec se mu do toho nechtělo. Zíral na mě a nenápadně mě sjížděl od hlavy k patě.

„No co koukáš?“ povzbuzovala jsem ho. „Tak přidej, je horko.“

Zvolna rozepínal knoflíčky na košili a pak šly dolů i kalhoty. Zůstal nejistě stát v trenýrkách. Postavu měl tedy krásnou, to se mu musí nechat. Je vidět, že dost sportuje. Tvářila jsem se, že mě to vůbec nezajímá, a že jsem si ničeho podobného vůbec nevšimla.

„No tak? Umočíš si svoje parádní trenky? A co teprve ten oblek!“ V duchu jsem se neuvěřitelně bavila jeho rozpaků. Navenek jsem se naoko tvářila lehce otráveně, že musím tak dlouho čekat.

„Tak co bude? Tobě to trvá...“ Oči mi sklouzly k jeho rozkroku. Páni, on je vzrušený! Všiml si mého pohledu a najednou se naše oči setkaly.

„Tak to ne, raději si ty trenky nech,“ rozhodla jsem a šla se osvěžit do bazénu. Skočil tam také a chvíli jsme mlčky plavali. Vlastně mě ta hra s ním přestala bavit a začala jsem přemýšlet o tom, co podniknu odpoledne. Míním ho strávit příjemně a hlavně prospěšně a produktivně. Nagelovaných frajírku mám pro dnešek opravdu dost.

Vylezla jsem z bazénu a hodlala si uspořádat myšlenky a vytvořit plán, co vše dnes stihnu.

„Nechceš namazat záda?“ vyrušil mě z přemýšlení.

„Nechci, když budu chtít, řeknu ti sama,“ odpověděla jsem možná ne úplně přívětivě. Neměla jsem už na něj náladu. Jenže on to nemínil vzdát.

„No aby ses nespálila.“

„Děkuji ti za tvou péči, ale nemám to v plánu,“ odpověděla jsem podle pravdy. Díval se na mě jak na blázna. Asi něco takového nikdy neslyšel.

„Jak v plánu?“ nechápavě na mě koukal. „To je na tomto sluníčku hned,“ začal mi vysvětlovat rozdíly mezi kalifornským sluncem a sluncem v Evropě.

Teď jsem se zase trochu nechápavě dívala já na něj. Co mi to tu vykládá? Myslí si, že nechápu, že jsem v subtropickém pásmu? Notabene jsem teď přiletěla z Kuby, kde je slunce ještě ostřejší. Také jsem mu to hned sdělila: „Jo, jo, tuším, že jsme něco takového brali ve škole. Subtropy, no. Hezký. A co má být? Já přiletěla minulý týden z Kuby a tam je ještě více ostré slunce. To ještě neznamená, že se kvůli tomu nechám spálit.“ Měla jsem pocit, že jsem vše dostatečně vysvětlila a otočila se k nechápajícímu Jamesovi zády.

Zvedla jsem se, že půjdu raději zase plavat. Tyto plané diskuze mě nijak nebavily a hlavně jsem to považovala za uzavřené téma. Zvedl se také a vypadalo to, že se chce zase ke mně přidat. Nejprve mě to znechutilo, ale pak jsem v dálce uviděla jeho rodiče. Ha, ha, ha. Tak přece se mi podařilo alespoň někoho přesvědčit, že nejsem vhodná nevěsta pro jejich synáčka. Dali si rychlou kávu a spěchali chudáčka vysvobodit z mého neblahého vlivu. James zahlédl můj pohled a otočil hlavu tím směrem. V tu chvíli jsem do něj lehce strčila a on spadl do bazénu.

Právě přicházeli jeho rodiče s tím, že potřebují hned odjet. Moje role zaznamenala obrovský úspěch. Výborně! Vypadá to, že dojde

velmi brzy ke zrušení našeho absurdního zasnoubení! V duchu jsem zajásala. Navenek jsem stále držela vážnou tvář.

„No já mu říkala, ať se koupe bez těch trenek, teď si zničí svůj krásný oblek!“ podotkla jsem soucitně směrem k paní Davisové. Kdyby to bylo možné, probodla by mě pohledem. Chudák paní Davisová, bere mé láskování tak vážně.

James mezitím vylezl z vody a k mému překvapení se vůbec nechystal odjet. Naštěstí paní Davisová rázně zakročila a on se tedy jal oblékat své luxusní oblečení na totálně mokré trenýrky. Maličko mi zkazil mou pořouchlou radost, vypadalo to, že ho to vůbec netrápí. Naopak se na mě otočil s pozváním:

„Zítřa odpoledne budeme grilovat, přijdeš?“

Nevím, kdo z nás byl více překvapen. Zda paní Davisová či já.

„Myslím, že nebudu mít čas, musím se podívat do svého diáře,“ poznamenala jsem. P. Davisové jako by spadl kámen ze srdce.

„Tak se podívej,“ nedal se odradit James. „Neříkala jsi, že máš něco v plánu,“ nevzdával to. Vzala jsem tedy svůj telefon a předstírala, že pročítám moje aktivity na příští den. Rychle jsem se snažila vymyslet něco, co by omluvilo moji přítomnost na evidentně neplánované grilovací párty. Nic kloudného mě ale nenapadlo.

„Mohu přijít s někým?“ kapitulovala jsem. „Je to předpokládám párty, kde bude více než dva lidi?“

„No když to musí být,“ odpověděl James. Nepatrný stín neradosti v jeho hlase prozradil jeho obavy.

„Dobrá, jsme tedy domluveni. V kolik hodin?“

„Tak na sedmou večer?“

„To rozhodně ne,“ protestovala jsem, „jestli máme přijít, tak maximálně na pátou hodinu. Nechci jít tak pozdě večer, a vůbec, na večer mám už jiné plány,“ blafovala jsem.

„Výborně,“ nedal se vyvést z míry James, „dáš mi svůj telefon?“

„Nedám, mám tam své kontakty,“ dělala jsem nechápavou.

„Myslel jsem tvé číslo,“ nedal se rozhodit James.

„Rozmyslím si to, možná zítra,“ hrála jsem alespoň o čas. Co je to se mnou? Proč ho nepošlu rovnou k šípku? Asi za to může jeho matka, evidentně jí nechci udělat radost, a proto jsem souhlasila s tím grilováním. Ano, tak to bude. Co jiného. Hlavou mi probleskl pohled na svlečeného Jamese v trenýrkách, ale hned jsem tu představu potlačila. Nesmysl.

Otráveně jsem se vrátila domů a vymýšlela, jak se z toho všeho co nejlépe vyvléct. Proč mě zve k nim domů? Možná mi to chce vrátit za ten bazén. Asi. Nemá cenu o tom přemýšlet. Zítra se to dozvím. Nesmím hrát tyto hloupé hry. Otevřeně mu řeknu, že mě nezajímá, a že jediné co si umím představit, je přátelství. A to ještě ne příliš důvěrné. Ale to mu říkat nebudu. Nějak to tu musím ten měsíc přežít a hurá zpátky do Evropy. Už se těším. Moje svoboda. To byl výborný nápad, jít tam do školy. Babi s dědou jsou fakt v pohodě, bydlet s nimi je radost. A já si tam můžu dělat, co chci.

„Tak co James?“ vrhla na mě mamka nenápadný pohled. Tvářila se, jako by o nic nešlo, jenže já dobře věděla, že dychtivě čeká na moji odpověď. Moc dobře jsem věděla, jak těžce nesla, že jsem si v Čechách našla Martina a jak tajně doufala, že se rozejdeme. A teď se jí to splnilo. Bylo jí jasné, že mě nepřesvědčí, vždy si udělám, co budu chtít. Nicméně jsem jí nemohla zabránit, aby stále doufala, že „přijdu k rozumu“ a vezmu si toho, koho mi před léty s tatškou vybrali. Tedy Jamese. Sice jsem nepochopila, proč jí na tom tak záleží, protože doba se změnila a nikdo už na starých tradicích nelpí. Tedy aspoň podle mě. Nebo že by mě tak ovlivnila Evropa? Že by tam byli lidé daleko pokrokovější? No nevím, prostě jsou jiní, nelpí tak na „blbostech“. Alespoň z mého pohledu.

„Jo, dobrý,“ nehodlala jsem to nijak rozebírat.

„Uvidíte se zase?“ nevzdávala to.

„Bohužel...“ otočila jsem oči v sloup.

„Jak to myslíš? Takovej krásnej, mladej, chytřej a hodnej kluk! Spousta žen má o něj zájem. Ten nebude mít nikdy problém najít si ženu. Měla bys být ráda, že si tě chce vzít.“

A je to tady. Chvalozpěvy na mamánka, kterej nemá vlastní názor a poslušně se drží tatínkovy kanceláře.

„No vždyť si ho vem, jestli se ti tak líbí,“ laškuju s ní. „Já si vyberu chlapa podle mých kritérií.“

„Nech těch hloupostí,“ odsekne a vypadá to, že prozatím je s přesvědčováním konec. Ale není.

„Co se ti na něm nezdá?“ vyzvídá dál.

„Všechno.“ Vůbec nemám náladu to s ní rozebírat.

„Tak kdy se uvidíte?“ otočí chytře list.

„Zítra, pozval nás na grilování.“

„Zítra? To budeš muset jít sama, my jedeme s tátou k Brauningovým.“

Vsadila bych se, že tato návštěva ještě před pěti minutami nebyla vůbec v plánu. No co nadělám. Vím úplně jistě, že moji rodiče, tedy hlavně máma, udělají vše, abychom mohli být s Jamesem spolu sami. Naštěstí je tady paní Davisová. Řekla bych, že po dnešní návštěvě u nás bude na mé straně a udělá naopak vše, abychom spolu sami nemohli být. To mě uklidnilo a už jsem se tím nemusela zabývat.

Terezka přiletěla. Je tady. Po dlouhé době ji konečně zase uvidím. Těším se na ni. Jsem moc rád, že mi ji rodiče vybrali za manželku. Jsme zasnoubení už od dětství a já se nemohu dočkat, až bude moje. Je to ta nejkrásnější holka, co znám.

A nejen to. Je zkrátka taková zajímavá. Naposledy jsem ji viděl tak před dvěma lety. Jeli jsme všichni do Evropy a tam jsme se setkali. Už tenkrát bylo vidět, že z ní vyrostla krásná dívka. Tak sebevědomá, veselá, podnikavá. Jenže ona si tam našla nějakého přítele. Byl docela starší. Takový frajer. Nelíbil se mi ani za mák. Věřil jsem, že to nebude tak vážné. Že se rozejdou a my budeme spolu. A skutečně se rozešli. Terezky máma mi to vítězoslavně na jaře oznámila. Řekla, že přijede v létě na prázdniny, abych si na ni udělal čas. Nechal jsem si celé léto volné. Pro ni. Chci ji získat. Kdysi jsme bývali moc dobří kamarádi. Tedy v dětství a pak se to nějak pokazilo a ona odešla pryč. Je to druhá šance. Tedy první šance na pořádný vztah.

Včera jsme se konečně potkali. Rodiče se domluvili a my byli pozvaní na oběd. Terežka byla úžasná. Vůbec nerespektovala žádné společenské pravidlo a klidně přišla v šortkách a tílku. Takový malý rebel. Přišlo mi to zábavné. Chtěla nám asi ukázat, že ona se podřizovat nebude. Ona si žije v Evropě. Bylo to takové osvěžující.

A co teprve ta koupel. Když se svlékla do plavek, nemohl jsem z ní spustit oči. Jen pohled na ni mě vzrušil. Určitě si toho všimla. Viděl jsem její pohled, jak se zarazila a přestala mě nutit, abych si svlékl trenýrky. Ještě že tak. To bych nedal. Byla s ní legrace, i když jsem se snažil tvářit vážně.

Pozval jsem ji dnes na grilování. Doufám, že tu budeme sami. Rád bych si s ní popovídal o našem vztahu. Proč vlastně odešla do té Evropy? A hlavně s ní chci zase začít budovat důvěrný vztah. Chybí mi. Od té doby, co odešla pryč, už jsem nikdy s nikým takový vztah neměl. Ona je prostě báječná.

ZAHRADNÍ PÁRTY

Další den byla neděle, tedy den, kdy můj drahý bratr přijede k rodičům s malou. Ano, moje neteř je moje záchrana. Vezmu ji s sebou na grilování. Je to zlatíčko a miluje takové různé akce, určitě se mnou bude chtít jít. A taky že ano. Jen jsem jí to řekla, zasvítla jí očička a už se těšila, kdy bude odpoledne a půjdeme na párty.

Nakonec se dočkala a tak jsme vyrazily. Musela se na to naparádít, nové růžové šatičky a také kabelka byla nezbytnou částí její garderoby. Já jsem to pojala opět více sportovně a i pro Lucinku jsem raději do batohu vzala plavky, šortky a tričko.

Když nás James uviděl, úplně se rozzářil a přišel nás přivítat. Lucinka ho znala jen zběžně, ale jak je její přirozenost, hned si ho „přivlastnila“ a už ho nepustila. Musel si s ní hrát, grilovali spolu a já měla pocit, že se mu to vlastně líbí. Jako by na to čekal. Trochu mě překvapilo, že vše tak lehce plyne. To bych do něj neřekla. Vůbec nevypadal upjatě, vlasy lehce rozčepýřené, oblečen byl sportovně, tričko a šortky, a vlastně mu to zase moc slušelo. Kdybych o něm nic nevěděla, snad by se mi i líbil. Jenže já věděla. A tak jsem spustila: „Co je to za párty? Kde jsou tví rodiče a kamarádi?“

„Neříkal jsem, že to je párty,“ nedal se rozhodit James. No to je možná pravda, marně jsem pátrala v paměti, jak přesně znělo to pozvání. Říkal, abych přišla na grilování, to ano. O tom, kdo tu bude nebo ne nepadlo ani slovo. Dostal mě. Ještě že jsem s sebou vzala Lucinku. Jinak bych tu byla s ním sama. Co si to vůbec myslí?

„Tak ty jsi tu chtěl být se mnou sám?“ položila jsem přímou otázku.

„A co je na tom špatného? Jsi má snoubenka, je na čase se více poznávat.“

„Jaká snoubenka? Co to meleš? Já se zatím s nikým nezasnoubila,“ zlobila jsem se. Sedla jsem na lep. Chytila jsem se na moje vlastní vtípky. Dobře mi tak. Musím být obezřetnější.

„Víš moc dobře, že to udělali naši rodiče za nás,“ překvapoval mě jeho absolutní klid.

„A ty jako míníš pořád dělat to, co ti řeknou nebo zařídí tvoji rodiče?“

Konečně jsem řála do živého. Zarazil se.

„Jak to myslíš?“ zeptal se.

„Myslím, že nemáš svůj názor, jen jdeš po vyšlapané cestičce, kterou ti rodiče naplánovali.“

Ano, teď byl celý zmatený.

„O tom jsem ještě nikdy nepřemýšlel,“ přiznal se. Překvapila mě jeho upřímnost a otevřenost. Možná nebude ještě tak ztracený.

„Vždycky jsem chtěl studovat práva a vždycky ses mi moc líbila. Jsem svým rodičům vděčný, že mi tě vybrali, a že mi fandí a pomáhají v mém studiu. Co je na tom špatného?“

„No třeba by sis mohl vybrat ženu sám. Podle toho, jak je zajímavá, jak se s ní cítíš a hlavně také podle toho, jestli máte něco společného, společné zájmy, cíle v životě. Já rozhodně nemíním dělat někomu hodnou ženušku, co sedí doma, stará se jen o děti a čeká na svého drahého manžela, který sedí celý den v kanceláři, stará se jen o bohaté

klienty a žije nudný život. Nebudu žádným módním doplňkem takového prázdného člověka!“

Díval se na mě, jako bych spadla z nebe.

„No aspoň znám konečně tvůj názor, Teri. Tak abys věděla, vždy jsi pro mě byla ta nejzajímavější žena, kterou jsem kdy poznal. Když jsi odjela do Evropy, byl jsem fakt smutný a doufal jsem, že se po škole zase vrátíš domů. Nikdy jsem nepřestal doufat, že budeme spolu. O dětech jsem zatím nepřemýšlel. Jo, jasně, že je do budoucna chci. Mám děti rád.

A nemusíš sedět doma. Můžeš dělat, co tě baví. To je mi jasné, že tebe bych doma nikdy neudržel. A ani nechci. A abys věděla, mě právo fakt baví. Vždycky mě bavily detektivky, vždyť to víš.“

Měla jsem najednou pocit, že mluvím úplně s jiným člověkem, než který byl včera u nás na návštěvě. Tenhle vypadá, že to má v hlavě docela srovnané. A když není v blízkosti jeho máma, nevypadá ani jako mamánek. Ještě, že tu je ta Lucinka. Už se jí nelíbilo, že si povídáme tak dlouho, tak vzala Jamese a odvedla ho pryč. Byla jsem jí vděčná. Potřebovala jsem si srovnat myšlenky.

Ano, jako děti jsme si s Jamesem dost často hráli. Byl moc fajn, stavěli jsme různé bunkry a běhali u oceánu a vymýšleli různé hlouposti. Tenkrát mi nevadilo, že jsme zasnoubení. Plánovali jsme, že až budeme velký, vezmeme se a budeme navždy spolu. Co se to stalo, že se náš vztah narušil? Tím, že jsem odjela do Evropy? Ne, to ne. Vzniklo to už dříve. Ano.

Vzpomínám si, že mě naštvalo, když James odešel ze základky na gympl a už na mě neměl tolik času. Začal trávit čas mimo naši partu,

se svými spolužáky. A hlavně spolužačkami. Kterým se evidentně hodně líbil. Máma má pravdu. On nikdy nebude mít problém, najít si ženu. Takže já jsem žárčila? Když budu upřímná, asi ano. Vadilo mi, že najednou nejsem pro něj středem jeho vesmíru. Osamostatnil se a věnoval se jiným holčínám. No, co jsem čekala. Byla jsem ještě na základní škole a on už na gymplu. A pak už to jelo jedno za druhým. Chtěla jsem se také osamostatnit, ukázat mu, že na něj nečekám. Ať si dělá, co chce. Rozhodla jsem se tedy, že odjedu k mým prarodičům do Evropy a budu chodit do školy tam. Moji rodiče z toho byli dost vyřízení, ale já si prosadila svou.

Rozhodně toho nelituji. Potkala jsem Martina a neuvěřitelně se zamilovala. Láska jako trám. Jen jednu chybičku to mělo. Byl o dost starší a ještě ke všemu náš třídní učitel. To ale v okamžiku, kdy jsme se poznali a zamilovali do sebe, nikdo z nás netušil. Bylo to o prázdninách. Přijela jsem už v červenci, abych se aklimatizovala a upevnila si češtinu. Začala jsem chodit na brigádu a seznámila se s Martinovou sestrou. A už to jelo. Martin byl idol spousty holek a to byla pro mě určitě i výzva, že dokážu sbalit tak krásného chlapa. Podařilo se.

A pak rána. První den ve škole přišel náš třídní. A byl to Martin. Myslela jsem, že omdlím. A on zjevně také. Nejdříve se se mnou chtěl rozejít. Zjistil, že je mi teprve čtrnáct let. Nezletilá a ještě jeho studentka. Bylo to velmi náročné období. Nešlo to, nešlo se rozejít. City byly velmi silné. Začali jsme spolu chodit. Možná tím, že to bylo „zakázané“, se to ve skutečnosti ještě více posilovalo. Bylo to někdy hodně náročné. Nikdy nás nesměl nikdo vidět a on musel čekat, až mi

bude aspoň patnáct, abychom mohli... no a to bylo úžasné. Proč se to vlastně pokazilo? Chtěli jsme se časem vzít a mít rodinu. Stop! O čem to přemýšlím? On si mě chtěl vzít, až mi bude osmnáct let a hned mít rodinu. No jo, asi ten věkový rozdíl. Necítila jsem to tak. Chci hodně cestovat, radovat se a užívat si život. Ne hned mít děti. A on prostě tlačil. A pak ten Libor. Začali jsme spolu dost kamarádit. I když jenom to. Bylo to tak osvobozující, nemuset se schovávat, klidně si blbnout i na veřejnosti. A čím víc mě to bavilo, tím víc Martin žártil. A pak se to stalo. Opil se a vyspal se s mojí spolužačkou, která ho už od prváku tajně milovala. No, byla to rána. Hrozné období. Chodila jsem jak mrtvola. Nic mě nebavilo. Pak jsem se rozhodla, že mu to odpustím. Šla jsem za ním a řekla mu to. Vlastně jsem ho já prosila, ať se k sobě vrátíme, že ho pořád miluju. A on nic. Prý si to musí rozmyslet. Srovnat myšlenky. Bylo mi na nic. Začalo mi být jasné, že musím něco udělat, něco změnit. Sebrala jsem se a odjela na Kubu o měsíc dřív. Naštěstí mi to škola umožnila. A pak najednou za mnou Martin přiletěl. Že mě chce zpátky. V okamžiku, kdy jsem se už konečně z toho dostala a začala zase volně dýchat. No není to tak dlouho. Týden? Co jsem s ním naposledy mluvila. Ano, asi tak.

A teď James. Věděl o Martinovi a tvářil se, že ho nezajímá. Že je to jen nějaký můj vrtoch. Přece jsme zasnoubeni.

Co mi to tu teď vlastně povídal? Že mě chtěl vždycky? A co ty jeho spolužačky ve škole? Možná je to jen takový kecálek. Nebudu ho brát vážně. Já se musím srovnat s rozchodem s Martinem. V tuhle chvíli nemíním řešit žádného dalšího chlapa. Ano. Přesně tak to je. Nemá cenu se tím vůbec zabývat.